

Ἐπίθηναιον : «*Ἡ Πάργα*», Ἐθνικὴ τραγωδία εἰς πράξεις 4, ὑπὸ Σπ. Περειιάδου.

⊕ Ἄ ἐπρεπε νὰ ἐνδιατριψῶ εἰδικῶς εἰς τὸ θέατρον αὐτὸ τοῦ ὁποίου ὁ θιάσος, ἔχων ἐπὶ κεφαλῆς τὴν κυρίαν Μουστάκα καὶ τὸν κ. Βενιέρην, ἔσχε τὴν γενναιότητα ν' ἀναβιβάσῃ ἔργα θεωρούμενα βαρύτερα διὰ τὸ κοινὸν τοῦ νεωτέρου θεάτρου καὶ ὅλως ἀκατανόητα διὰ τὸ κοινὸν τῶν ἐπιθεωρήσεων, καὶ μεταξὺ αὐτῶν τοὺς «*Ἀθλίους*» τὸν «*Μοντεχρήσιον*», αὐτὸν ἀκόμη τὸν «*Ἀμλέτον*» καὶ εἴλκυσε καὶ ἔλκυει οὕτως ἐν τούτοις κατὰ πᾶσαν ἐσπέραν τὸ πολυπληθέστερον τῶν ἀθηναϊκῶν ἀκροατηρίων. Ἄλλ' ὅ,τι ὁ χῶρος μου ἀπαγορεύει πρὸς τὸ παρόν, ἐλπίζω νὰ πράξω εἰς προσεχῆς τεύχος. ὅποτε θὰ ἐνδιατριψῶ καὶ εἰς τὸ «*Κρυφὸ Σχολεῖο*» τοῦ κ. Ἀλέκου Γαλανοῦ τὸ ὁποῖον διὰ λόγους ὅμως ἀνεξαρτήτους τῆς θελήσεώς μου δὲν ἠδυνήθην ἀκόμη νὰ ἴδω.

Ὅσον ἀφορᾷ τὸ νέον ἔργον τοῦ κ. Σπ. Περειιάδου, τὸ ὁποῖον εἴλκυσε πρωτοφανῆς διὰ τὴν πυκνότητά του ἀκροατήριον, ἀποτελεῖ δραματοποίησιν, ὄχι βεβαίως ἐκ τῶν ἰσχυροτέρων τοῦ ποιητοῦ, τῆς λυγρᾶς τύχης τῆς Πάργας. Ἦτο ἄλλως τε αὐτὴ καθ' ἑαυτὴν τραγικὴ ἢ τύχη αὕτη τῆς εὐήμερουσῆς πόλεως ἣτις εἰς ἡμέραν κατὰ τὴν ὁποίαν πᾶσα ἡ χριστιανοσύνη ἐορτάζει τὴν ἀνάστασιν τοῦ Σωτῆρος ἀπομένει αἴφνης ἔρημος τῶν τέκνων αὐτῆς τὰ ὁποῖα φεύγουν ἐπὶ τῶν πλοίων των διὰ νὰ μὴ παραδοθῶν μετ' αὐτῆς ὑπὸ Χριστιανῶν εἰς τὸν ὠμὸν ἀντιπρόσωπον τῆς Ἡμισελήνου καὶ τὰ ὁποῖα φεύγουν μὴ ἀποκομίζοντα μετ' ἑαυτῶν ἢ μόνον τὴν κόριν τῶν πατέρων των. Εἰς τὴν τραγικὴν ἱστορίαν προσετέθη ὑπὸ τοῦ ποιητοῦ καὶ ὁ ἐπαρκῶς περιπετειώδης ἔρως μεταξὺ δύο νεαρῶν φιλοπατρίδων ὑπάρξεων ὁ ὁποῖος νομίζεται πρὸς ὄραν καταστραφεὶς διὰ τοῦ θανάτου τοῦ νέου, ὁ ὁποῖος ἀπολήγει εἰς τὴν ἔνωσιν τῶν ἀγαπωμένων, ἀλλ' ὁ ὁποῖος εἶνε οὐχ ἥττον πάντοτε πένθιμος ἀφοῦ πρόκειται περὶ ἐνώσεως δύο ἀτυχῶν ἐξορίστων οἵτινες φεύγοντες φιλοῦν τὸ χῶμα τῆς «*Πάργας νεκρᾶς*». Τὸ ἔργον συνοδεύει κατὰ τινα αὐτοῦ σημεῖα ἐκλεκτὴ καὶ γνησίαις ἑλληνικῆς ἐμπνεύσεως μουσικὴ τοῦ κ. Καλομοίρη, ἐξετελέσθη δὲ ἱκανοποιητικῶς ὑπὸ ὀλοκλήρου τοῦ θιάσου καὶ ἰδίᾳ ὑπὸ τοῦ κ. καὶ τῆς κυρίας Μουστάκα, — τῶν δύο ἀγαπωμένων, — τοῦ κ. Βενιέρη ὡς ἀρχιμανδρίτου Σαμουήλ καὶ τοῦ ὑποδουομένου τὸν Ἄγγλον διοικητὴν Φρ. Ἀδάμ, κ. Κοντογιάννη.

Κάποια ὑπερβάλλουσα μεγαληγορία δὲν λείπει βεβαίως ἀπὸ τὴν «*Πάργαν*», αἱ φλογεραὶ πατριωτικαὶ ἀποστροφαὶ εἶνε ἴσως ὑπεράγαν ἀφθονοὶ καὶ αἱ ἀποστροφαὶ ἀγανακτικῆς κατὰ τοῦ «*ραδιούργου*» ὁ ὁποῖος εἰς τὴν περίστασιν αὐτὴν εἶνε ἢ ἄπιστος Ἀλβιῶν πᾶν ἄλλο εἶνε ἢ σπάνια. Ἄλλ' ἐγράφη ποτὲ παρ' ἡμῖν ἔργον πατριωτικὸν ἔχον ἐν μέτρῳ πάντα ταῦτα; Ἄλλως τε αὐτὸς οὗτος ὁ σκοπὸς ἐνὸς τοιού-

του ἔργου σκοπὸς πατριωτικῆς διαπαιδαγωγείας
μᾶλλον ἢ καθαρᾶς λειτουργικῆς τῆς Τέχνης, σχεδὸν
δὲν τὰ ἐπιβάλλει ;

ΧΡ. ΘΕΜ. ΔΑΡΑΛΕΞΗΣ